

CATECHISMUS ZONDAG 46

Dat is van allergrootste betekenis, geliefde gemeente, dat Jezus Christus het allervolmaaktste gebed ons heeft geleerd.

In dat gebed gaat het om God, om de mensen, wat ze nodig hebben, en om Zijn opperheerschappij.

Je zou kunnen zeggen het is uit God, door God en tot God.

Het begin is in God, Zijn eer.

Het midden behelst alles wat wij nodig hebben voor tijd en voor eeuwigheid.

En het slot eindigt in Hem, Wien alle macht is, Wien het Koninkrijk is en de heerlijkheid tot in der eeuwigheid.

Het begin doet denken aan: Ik ben de Heere uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis geleid heeft. En die geboden waarin het gaat om de Heere God, om Zijn Naam, om Zijn dag, en om alles wat te maken heeft met Zijn waardij, Zijn eer.

En dan gaat het ook over de mensen. Wat zij zullen doen of laten.

Dat Onze Vader is een niet zo vaak gebruikt gebed voor velen. Want dan wordt wel eens gezegd of gedacht: Ja, dat is maar een formuliergebed. Een gebed dat je uit je hoofd kent en zo opzegt. Daar spreekt het hart misschien niet in. Net alsof wanneer het geen formuliergebed is het hart er wel altijd zo in spreekt.

Sommigen - ik denk ten onrechte, ik denk ook aan een verhandeling van Huntington over het Onze Vader, die ook een beetje de kant uit neigt van het formuliergebed en allerlei dingen aanhaalt uit het Nieuwe Testament: 't Is niet in de naam van Jezus Christus, die komt er niet in voor. Je leest nergens dat de gemeente of de apostelen dat gebed ook in de praktijk gebruikt hebben. En daarom kun je merken dat hij dat eigenlijk min of meer al een soort tussen, een soort interim ziet, dat Onze Vader, wat spoedig vervangen wordt door het bidden in Zijn Naam. Hij heeft immers gezegd: Tot nu toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam. Maar de tijd komt dat je in Mijn Naam zult bidden. En zo kan je inderdaad een vrij sterk betoog opbouwen waarin de teneur is dat: Nou ja, het Onze Vader dat is mooi en dat heeft de Heere, als een soort tegenstelling met al die lange gebeden van de farizeeën, waar geen eind aan kwam, en dat gebeurt nog wel, kort en zakelijk dat gebedje gegeven. En dat was vooral voor die discipelen zeker een hele verademing en voor de scharen die rondom waren. Want dan is het ook een verademing als je gewend bent om een half uur of nog langer te moeten luisteren en het is dan zo in een paar minuten gezegd. Dat is op zich al een verademing. Zo kan het tenminste zijn.

Er is nog iets.

Ja, er is ook vaak bij ons een grote schroom als het gaat over de Vadernaam. De Naam van de Heere Jezus wordt wel genoemd in de gebeden, maar de Naam Vader veel minder. En ik zou beslist daar niet met geschut stelling tegen nemen: We moeten meer zus of we moeten meer zo. Want er kan ook een stuk kinderlijke vreze aanwezig zijn. En dat het zo teer ligt in het hart dat de mens misschien bij ogenblikken in zijn leven die Naam uitspreekt uit de volheid van het gemoed, maar niet gewoonlijk en ook niet als in evenredigheid met de Naam Heere of Heere Jezus

CATECHISMUS ZONDAG 46

of Heere God.

Ach, soms kan het ook een gevolg zijn van een bepaalde voorstelling die wij hebben gekregen via de prediking. Dat een mens al heel wat, zoals mens dat noemt, kan meegemaakt hebben in zijn leven, al heel wat ondervonden, maar hij kan nog geen 'Vader' zeggen. Want hij is nog niet teruggezet in het vaderhart van God. En nu weet hij wel iets van de Tweede Persoon, de Heere Jezus Christus, maar dat Vader-zijn van de Heere God is nog verborgen.

En zo is er ook onder invloed van die voorstelling een gedachte gekomen: Ja maar ....

Daar komt nog iets bij.

In sommige kringen, waar men eigenlijk de leer van het Woord van God een beetje opzij schuift en vaak heel oppervlakkig spreekt en bidt en dat er dan op zo'n gezwollen toon gesproken wordt: Vader in de hemel. Dat heeft ook de afstand min of meer vergroot voor velen. Voor velen werd dat dan ook het kenmerk van een vaak oppervlakkig spreken, zonder bewustzijn: Die in onze lage stand ons genadig bood de hand. Het was allemaal zo triomfantelijk, zo 'mannenbroeders-achtig': Wij hebben een Vader in de hemel, dat wéten we, en daarop mogen we steunen, en daarop mogen we dit en daarop mogen we dat. Dat heeft ook bij velen als reactie teweeg gebracht dat men die Naam weinig noemt.

Nu is het niet zo moeilijk om op al die dingen in te gaan, maar dat wilde ik niet doen. Ik heb zelf ook zo hard nodig de lering, de leiding van de Heilige Geest. Net als jullie. Wij allemaal.

Ik denk in dat verband eerder terug aan de beginfase van de gemeente, tenminste deze plaatselijke gemeente. Dat wij met weinigen de dood van de Heere verkondigden. We wáren ook met weinigen, dat scheelt ook. Maar, ik weet toch wel dat het mij verdriette dat verschillende van de belijdende leden van de gemeente, ook die pas belijdenis hadden gedaan, niet aan het Avondmaal kwamen. En ik weet zelfs nog heel goed een bepaald gesprek me te herinneren met mijn nu zalige vader waarin ik toch ook verdrietig gesteld was. Want ik wist dat natuurlijk wel, maar hij zéi het ook nog een keer: Ik heb gemist die of die. Toen heb ik gehoopt en gebeden om niet te vervallen in een soort sacramentisme, in een dweperig iets. Ook niet in een automatisme, een soort vanzelfsprekendheid, dat doe je toch, je hebt toch dit gedaan, je hebt toch belijdenis gedaan en je bent toch gedoopt, en dan .... Maar ik heb wel aan de Heere gevraagd of Hij het Woord zou willen zegenen. Op zulk een wijze zegenen dat er wat dat betreft meer opening en ruimte zou komen voor het Bijbels spreken en denken over de sacramenten. En ik weet wel, velen van buiten hebben dat vaak aangewend als een soort kenschetsing van die leer en van die gemeente waar iedereen maar aan het Avondmaal gaat. Maar dat heeft me nooit veel gezegd. Het heeft me wel verdriet, uiteraard. Want ik was in die tijd helemaal niet onwillig. Nu heb ik er niet zo'n lust in, naar buiten toe. Zeker niet onwillig om op grond van het Woord, van de geschiedenis van de kerk, van onze belijdenisgeschriften, verantwoording af te leggen dat wij in genen dele iets nieuws naar voren brachten, als het over deze dingen ging. Maar, nogmaals, voor mij was het sterkste de begeerte: Heere, wilt U alstublieft Uw Woord zegenen. Nu wil ik niet

CATECHISMUS ZONDAG 46

zeggen dat wij daarmee tot een soort volmaaktheid gekomen zijn, ganselijk niet, zo bedoel ik het niet. Maar wel hoop ik, en daar ben ik ook ontzettend blij mee geweest, als ik toch het merendeel van de gemeente mag zien rond de tafel van de Heere. En dat niet als een vorm. Maar voor mij betekent dat dat je dan geen andere weg en geen andere Naam weet die onder de hemel gegeven is door welke wij moeten zalig worden. Dus het gaat uiteindelijk om die ene Naam en om in Hem gevonden te worden.

Nu, zo geldt het voor mij en voor u, ook als het gaat om het Onze Vader.

Ik wil daar niet systematisch over spreken wanneer iemand wel of niet .... Daar hebben we niets aan.

Ik wil er ook niet op een soort dwangmatige manier over spreken.

Maar ik zou gaarne spreken zoals de Heere het wil. Want dát helpt, dát werkt.

Dat wil niet zeggen dat het niet goed is, dit zijn geen aanmerkingen. Helemaal niet. Die mag ik over mezelf eerder maken. Maar ik weet dat wij in alles zo nodig hebben het Woord, de ontdekking en de onderwijzing door de Heilige Geest.

En daarom hoop ik dat als wij nu - als de Heere ons het leven spaart - dat volmaakte gebed, zoals we dat dan noemen, met elkaar mogen overdenken, dat dat tot een rijke zegen mag zijn. Tot onderwijzing. Tot verbetering. Tot lering. Tot bekering. Tot alles waartoe de Heere Zijn Woord heeft gegeven. En dat wij dan door dat laatste stuk van de catechismus, dat gebed, gesterkt mogen worden in het allerheiligst en dierbaar geloof. En dat er dan ook door middel van de prediking een antwoord gegeven wordt, soms onbedoeld, op bepaalde op- en aanmerkingen die ik net maakte en die er ten aanzien van het Onze Vader gemaakt zijn en gemaakt worden.

Het is zo groot dat op sommige momenten, ja, je kan blij zijn dat je elkaar de Boodschap ook van het gebed mag doorgeven en er zijn soms ook momenten dat het zo ontzettend groot is dat je haast niets meer weet te zeggen. Dat je er uitgeput van raakt. Van dat onbevattelijk grote, dat Jezus Christus ons een gebed heeft willen geven, willen leren.

Nu, laten we dan beginnen met die aanhef: "Waarom heeft ons Christus geboden God also aan te spreken: 'Onze Vader'?"

En in het antwoord is sprake, heel kostelijk, van vrees, kinderlijke vrees en toevorst.

Maar dat laat ik nog even rusten.

Vader.

God is Vader.

Niet omdat er op aarde vaders zijn.

Nee, dat denken sommige mensen wel. Die denken, omdat er nu op aarde vaders zijn, dat God om ons een klein beetje dichterbij te komen Hij Zichzelf óók maar Vader heeft genoemd. Maar dat is niet goed gedacht.

Voor er één vader op aarde was, was Hij al Vader. De Persoon van de Vader. De Eerste Persoon van het Goddelijk Wezen. Dat was Hij niet omdat er toen al mensen waren, maar omdat Hij een Zoon had. Voor ons onbegrijpelijk. Omdat wij altijd

CATECHISMUS ZONDAG 46

denken: Vader - zoon. Maar bij Hem is het Vader - Zoon - Heilige Geest. Van gelijk Wezen, hetzelfde Wezen, dezelfde eeuwigheid, dezelfde heerlijkheid en majesteit. Oók al hebben die drie Personen, die drie Zijnswijzen elk hun eigen Hoedanigheden. Want de Vader is niet gekruisigd, maar de Zoon. En op het Pinksterfeest is de Zoon niet nedergedaald op de aarde, maar de Heilige Geest.

Wij mogen dus dat Vader-zijn van God, of het Zoon-zijn of het Heilige-Geest-zijn van God niet afleiden van dingen die wij hier op aarde zien, die wij hier op aarde hebben. Weet je waarom ook niet? Nou ja, om God niet. Omdat God nu eenmaal God is. Maar ik wil nog iets anders zeggen. Voor sommigen kan dat belangrijk zijn. Je kunt het hier op aarde slecht treffen met een vader. Het is te hopen dat het niet veel voorkomt en dat de Heere jullie, kinderen, een goede vader heeft gegeven en dat je altijd met blijdschap aan je vader mag denken. Maar het kan ook anders zijn. En als je nu denkt dat God, die de Vader is, Zich zo noemt omdat jij ook een vader hebt. Dan zegt de duivel tegen je: Een mooie vader, ik kan de naam niet meer horen, vader, alsjeblieft, hou op. Nee. Dat kan. Dat is ook een aspect.

Het Vaderschap van de Heere God is van alle eeuwigheid en Hij is de Vader van Zijn Zoon Jezus Christus. En dáárom heb je op aarde soms iets wat er een beetje op lijkt. Door Gods genade. In de schepping leek het er natuurlijk wel op. Daar zou Adam als hij toen kinderen had gehad een echte, de beste vader geweest zijn die er ooit had rondgelopen op de aarde. Maar goed, Adam is in de zonde gevallen. Nu is het genade dat er iets vaderlijks gevonden wordt. Dat is Gods genade. Daar mag je de Heere dankbaar voor zijn. Daar mag je zo blij mee zijn, dat kan je ook niet in woorden zeggen wat het betekent. Al zegt je vader honderd keer: Je vader is geen goede vader, je vader heeft het niet goed gedaan en je vader dit en je vader dat, dat is een zondaar - dat is waar -. Maar als kind weet je het drommels goed of je nu een goede vader en moeder hebt gehad of niet. Dat weet je. En dan moet je niet zeuren van ja maar het is overal wel eens wat. Dat weet ik wel. Dat hoort er ook bij. Maar je mag weten of je een vader hebt gehad waarin iets uitgekomen is van het 'vaderlijke'. Ja, maar nu kan je niet meer zeggen: Ik heb het niet best getroffen met mijn vader, dus ik heb het ook slecht getroffen met die Hemelse Vader. Dat kan je niet zeggen. Je mag die Vader, God de Vader, niet wegdenken en wegschuiven omdat mijn vader zus of zo is. Dat nooit!

Vader. Van alle eeuwigheid aan Vader van de Heere Jezus Christus. En wat er nu ook gebeurt, gebeurt is of nog gebeuren zal op aarde, Hij blijft die eeuwig trouwe Vader. Zodat die dichter mag zeggen: Ofschoon ik zelfs van vader en van moeder verlaten ben, de Heere is goed en groot, Hij is en blijft mijn Vader en Behoeder, Hij is mijn Schild in alle nood.

Toch moet je eens goed opletten.

Een vader - laten we nu eens even denken aan een aardse vader - die heeft wat op zich genomen, als je vader bent. Wat heeft hij dan op zich genomen? Hij is met je moeder getrouwd. Ze hebben alles gedeeld. Zichzelf ook. Aan elkaar gegeven. Maar, of ik, of welke vader dan ook, nu altijd ons bewust waren wat de consequenties daar van waren - noem het voor mijn part een zegen - dat weet ik niet. Welke consequenties? Dat jij geboren bent. Waarin jij niets in te brengen had. Je bent er

CATECHISMUS ZONDAG 46

omdat jouw vader en jouw moeder hebben gekozen voor elkaar - laten we hopen dat ze elkaar hebben liefgehad - en nu ben jij er ook. Vader weet misschien niet eens het moment waarop jij begonnen bent te leven. Dat weet hij niet. Misschien heeft hij er niet eens aan gedacht. Misschien alleen aan zichzelf of aan zijn vrouw of aan allebei. En toch, dat er nu door die vader en die moeder een kind gekomen is, en door God, de God van het leven uiteraard. Maar middellijkerwijs, door middel van. Nu, als het kind nu groter wordt, of je hebt kinderen, dan ga je er wel iets van beseffen, soms. Tjonge, tjonge, het is toch wat om vader te zijn. En het ergens niet te kunnen zijn. Om vader te zijn, dat dat kroost daar waar je soms woest op bent en soms erg verguld mee of weet ik wat je er allemaal mee meemaakt. Maar ja, ze zijn er. Jij hebt ze verwekt. Jullie. Wij samen. Dat is wat. Ja, ik wil er helemaal niet dramatisch over doen, ik vind het leuk en mooi als je een moeder en een vader met de kinderwagen ziet lopen en die kleine dreumesjes, vind ik leuk, mooi. Maar evengoed is het toch wel wat. Ik vind dat je vaak - of op sommige momenten - voelt: Ik kan het eigenlijk niet aan. Want ja, het gaat soms allemaal anders als dat je jezelf voorstelt - soms is dat misschien maar goed ook; vaders en moeders willen altijd een soort prototypes zien in hun kinderen; dat is helemaal niet goed - zo is het op aarde onder de mensen niet goed. Maar evengoed, ik weet wel, mensen die misschien tien jaar geleden of nog wat langer hun kinderen, zo gezellig - ja achteraf besef je vaak hoe gezellig het was, terwijl je dacht, wat een zorgen, wat een zorgen; toen dacht je dat; tjonge, jonge, wat druk. En nu denk je: Wat was het toch een goede tijd eigenlijk. Wat waren die probleempjes nog van heel andere aard dan tegenwoordig nu ze groot geworden zijn. Waarin je soms lijnrecht tegenover elkaar kunt staan. Maar ik wil u maar even er op wijzen dat het toch wat betekent, ook hier in dat aardse leven, dat je vader bent. Want eigenlijk als je tegen je kinderen praat dan heb je het tegen jezelf. Als je je kinderen straft dan heb je het tegen jezelf, dan straf je jezelf. Als je zou slaan, je slaat jezelf. Als je ze goed, heel goed gadeslaat dan zie je allerlei dingen van jezelf. Je ziet dingen die zou je er wel uit willen trekken. Je doet soms heel lelijk, heel boos, omdat je eigenlijk een stukje van jezelf ziet in je kind. Waar je zelf niet tegen opgewassen was, wat je bij jezelf niet kon overwinnen, wat je bij jezelf misschien door Gods genade onder druk hebt mogen zetten, zodat het niet naar buiten komt. Ja, zo'n kind denkt soms: O, mijn rechtvaardige vader, mijn heilige vader. Maar dat moet je maar niet denken, kind, dat moet je maar niet denken. Vader ziet vaak een stukje van zichzelf en daarom schiet hij zo uit zijn slof.

Het is net als bij dat verzoenfeest onder Israël als die ene bok geslacht werd en die andere bok moest naar de woestijn geleid worden, beladen met de schuld van het volk. En dan legde die man, die priester, zijn hand zo op de kop van die bok, als het ware een soort overdracht, en dan werd hij weggebracht. Ver weg. Maar dan stonden al die mensen daar als het ware, die vormden een soort gangetje waar die bok doorheen kwam. En dan stonden ze te schelden en te spuwen. Ze probeerden dat stomme beest een trap na te geven. Daar zie je nu echt hoe het werkt. Eigenlijk waren ze verschrikkelijk ontevreden met zichzelf. Eigenlijk waren ze het met zichzelf niet eens. Ze hadden het zo vaak verloren. Maar nu, die uiting naar dat beest. En als je dan die mensen zou horen dan zou je denken dat dat beest, die bok, de

CATECHISMUS ZONDAG 46

grootste misdadiger was die er ooit rondgelopen had op de aarde. Zoveel verwensingen kreeg hij nageschreeuwd, het kon niet op. Maar als je goed luistert, dan kan je precies horen hoe de mensen zijn, wat ze zijn, hoe schuldig ze zijn, hoe verloren ze zijn, hoe nietig ze zijn.

Dat proces herhaalt zich in andere vormen in ons aller leven. Ons rechtvaardigheidsgevoel, ons heiligheidsgevoel geldt voornamelijk de ander omdat we zelf de graad niet kunnen halen.

Maar het is heel wat: Vader te zijn. En het is een grote genade als kinderen zeggen: Nou, ik vind je een goede vader. Als kinderen nog met een aangename herinnering kunnen denken aan hun moeder. En nog graag eens even komen aanlopen en binnenwippen en moeder omhelzen en een kus geven. Blij zijn als ze weer thuiskomen van de vakantie of wat dan ook. Dat is een grote genade.

Dat is, laten we zo zeggen, een heel gebrekkige afschaduw van God de Vader. Heel gebrekkig hoor. Maar nooit omgekeerd. Je moet het dus niet omkeren en denken: Ja, zo noemt God Zichzelf want ik heb ook een vader, nou een mooie vader. Nee, zo moet je niet denken. Nee, dan moet je denken: Ik heb misschien niet zo'n goede vader of, ik heb helemaal geen vader meer. Maar Hij is en blijft mijn Vader en Behoeder. Er is geen schaduw van omkeer bij Hem.

Nu is er wat gebeurd.

- Ik hoop dat we met de gedachten er bij mogen zijn -

Nu is er wat gebeurd.

God was ergens toch ook onze Vader want Hij heeft ons geformeerd uit het stof van de aarde. Dat is wat geweest. Dat heeft God gedaán. God de Vader. Die wilde, niet zoals Zijn Zoon - Die is God, te prijzen tot in der eeuwigheid - ook zonen hebben in de zin van 'kinderen' om Hem heen. Mensenkinderen. Waarmee Hij wilde spreken en die een antwoord konden geven op Zijn grote werken en woorden en daden. Die Hem vrijwillig lief zouden hebben.

Ja, het is zo niet gebleven. Tenminste, de mensen hebben niet gewild dat Hij hun Vader was. Hij die ze geschapen had, naar Zijn Beeld en Gelijkenis. Hem wilden ze niet. Zo erg, dat mensen bij wie voor op de mond lag: Vader, zei Jezus: Wat, gij zijt uit de vader de duivel en wilt de begeerte van je vader doen, dat was een mensensmoordenaar en een leugenaar en hij is in de waarheid niet staande gebleven; daar moet je eens aan denken. Dat zegt de Heere, de échte Zoon.

Er is heel iets vreselijks gebeurd. Dat kan je in de Bijbel lezen in Genesis. Dat wij allemaal verloren zijn.

Maar kijk, als jij nu een kind bent en je hebt een vader en een moeder en je zegt: Daar wil ik niets meer mee te maken hebben, ik erken ze niet meer. Wat dan? Dan ben je verloren, een verloren kind, een verloren zoon of een verloren dochter. Maar hoe staat het nu met je vader? Er staat nog steeds in de burgerlijke stand en in het trouwboekje: Zoon van .... Dochter van .... Dat kan je niet ongedaan maken, zomaar. Ja, maar ik heb er geen kind meer aan, het is mijn kind niet meer en ik heb gezegd: Zo wil ik jou niet als kind erkennen. Zo ver kan het gaan, zo hoog kan het lopen in het leven. Maar, ben je dan geen vader meer?

Kijk, nu komen we op een punt.

CATECHISMUS ZONDAG 46

God heeft wat op Zich genomen. God. Die heeft wat op Zich genomen toen Hij mensen schiep, naar Zijn eeuwige raad. Terwijl in Zijn grote plan, Zijn besluit lag alles al beschreven - ik spreek er dus op heel menselijke wijze over. Dat is wat geweest. God. Hij begaf Zich om die mensen te roepen: Adam. Of zondermeer: Waar zijt gij? Mijn kinderen, waar zijn jullie? God miste ze zeker? Tja, kan je begrijpen - dat is ook al weer zo rationeel gezegd. Maar ja, er wordt wel eens gezegd: Kijk, het is een wonder. Ja, dat is zeker een wonder. Dat God die mens, die het kinderrecht kwijt is, die het kinderlijke ook verspeeld heeft, die gewoon een vreemde geworden is voor zijn Maker. Dat God toch zegt: Ja, maar Ik ben Vader. En Ik heb in datzelfde plan, in diezelfde raad, waarin Ik jullie geschapen heb en waarin jullie gevallen zijn, voor iets van alles begon, Mezelf willen openbaren als Vader van alle barmhartigheid in Mijn geliefde Zoon Jezus Christus. Vader van alle barmhartigheid. Nu komt die Vader - je kunt zeggen, ja, Hij heeft geen kinderen meer; ja, dat zeg jij, dat zeg ik. Je mag wat mij betreft zeggen: Wij hebben het kinderrecht verspeeld. We hebben alles verspeeld. Vader zou ons niet meer te hoeven ontvangen. Maar Vader weet wat Hij op Zich genomen heeft. Vader heeft ons niet op een moment onbewust of in een spelletje zomaar in het leven gezet. Vader heeft naar Zijn eeuwig welbehagen dat schepsel gemaakt, geformeerd. Vader weet Zich verantwoordelijk, meer dan één aardse vader ooit heeft gevoeld. Dan komt God in Zijn genade, in Zijn ontferming, in Zijn liefde. Hij zegt: Het is waar, allen zijn jullie afgeweken, allemaal. En tóch, Ik wil kinderen hebben, Ik zal kinderen hebben. Ik zal vijandschap zetten tussen u, satan, en deze vrouw, tussen uw zaad en tussen haar zaad, datzelve zal u de kop vermorzelen, gij zult het de verzenen vermorzelen. Maar Ik zal toch kinderen hebben.

God heeft dus kinderen. Maar die kinderen zijn verloren. Die kinderen gedragen zich niet als kinderen. Die kinderen willen altijd wat anders dan dat God wil. Die kinderen zijn ergens zo Vader-loos, dat, in principe, kan je je nog wel indenken, je kunt je nog wel bewegen in de idee dat je op aarde een vader hebt, maar dat er een Vader in de hemel is ... ach, nee. En als je er aan denkt en als je naar de kerk gaat, daar heb je het wel meer dan eens gehoord: Door de zonde is de Vader onze Rechter. Door de zonde is Hij vertoornd. Door de zonde kunnen we niet meer terecht. Ja, dat is waar. Het staat vaak in de Bijbel hoe de Heere God toorn, vooral tegen kerkmensen, waar God zo goed voor is dat Hij nog eens bijzonderlijk heeft willen zeggen: Kijk, kinderen, dit is jullie leven, hou je aan Mij, hou je aan Mijn Woord, aan Mijn genade, aan Mijn ontferming, aan Mijn liefde, Ik heb jullie verlost uit Egypteland. Nou, als je daar de Heere over hoort toornen in de Bijbel: Als ik nu een Vader ben, waar is nu Mijn eer? Waar is jullie gehoorzaamheid? Als jullie nu kinderen zijn, Ik heb kinderen groot gebracht, maar wat merk Ik daar nu van? Jullie lopen al het andere na, afgoden, baäls, noem maar op, jezelf. En dan lees je de vreselijkste vloeken van God. God vloekt die mensen, Die zegt: Nu verdraag Ik het niet langer en nu luister Ik niet meer naar jullie, ook niet als je het benauwd hebt en je begint te schreeuwen dan moet je niet denken dat Ik luister, want al zou Noach en Job en weet Ik wat, voor Mijn aangezicht staan om voor jullie te pleiten, Ik zou Me niet laten verbid. Het is nu afgelopen. En dan tóch elke keer weer, alsof God er geen rust van heeft, komt Hij weer terug. Gaat Hij opnieuw beginnen. Gaat Hij

CATECHISMUS ZONDAG 46

opnieuw spreken. Totdat .... Ja en dan zitten we gelijk in het hart .... in de volheid van de tijd heeft God Zijn ZOON, Zijn Goddelijke Zoon, Die God is, uitgezonden, geworden uit een vrouw. Daar wordt Hij de Middelaar. God EN Mens in één persoon. Geworden onder de wet opdat Hij degenen die onder de vloek der wet waren verlossen zou van die vloek.

Nu moet je eens kijken, nu komt God Zelf! De Zoon. Die komt in ons vlees en bloed. Die trekt als het ware ons pak aan. Die wordt ook geboren uit een vrouw, uit de maagd Maria. Die wordt een Kindje. Die wordt een Peuter, een Kleuter, een Jongeling, een Man. Die weet dat Hij een Vader heeft. Wist je niet dat Ik moest zijn in de dingen van Mijn Vader? Vader, alles wat U zegt doe Ik. Ik heb Uw Naam heerlijk gemaakt op de aarde. Ik heb Uw Naam ook bekend gemaakt aan de kinderen.

Hij zegt telkens: Mijn Vader. Dat wist Hij, hoor. Ik ben uit God uitgegaan. Ik ben zo één met Mijn Vader, die Mij ziet die ziet Mijn Vader.

Daar komt nu een Broer.

Nu moet je opletten.

Dit zijn stukken. Misschien antwoorden op dingen die ik in het begin noemde.

Daar komt nu een Oudste Broer, Die nooit ongehoorzaam geweest is. Wij, wij weten niet eens meer hoe God er uitziet. Oude dominee de Groot van Waddinxveen schreef in dat vragenboekje van Hellenbroek, als er stond: Waaruit weet men dat er een God is? Uit de natuur en uit de Heilige Schrift. Dan gaf hij een streep, dan zei hij: Jongens, uit genade! Uit genade alleen, hoor! Nu ja, het was misschien een beetje overdreven, maar er zit wel wat in. Wat weten wij van God? Wat weten wij van de Vader?

En nu komt die oudste Broer. Die komt hier als een Knecht. Belast en beladen. En Die zegt: Kinderen, kom eens hier, Ik wil jullie wat leren. Ik zal eens voor jullie een gebed zeggen. Niet: Mijn Vader die in de hemel is. Dat is waar hoor, dat heeft Hij dikwijls gezegd: MIJN Vader, die in de hemel is. Mijn Vader, Ik weet dat Gij mij altijd hoort. Hij is de Zoon. Maar nu komt Hij als de Knecht. De Zoon die Knecht is geworden. Die als onzer een, zonder zonden, maar met ons vlees en bloed, onze benauwdheid, onze tranen, onze ellenden, onze straf. Alles heeft Hij overgenomen en aangenomen.

Nu komt Hij en nu zegt Hij: ONZE Vader. Wie zegt dat? Christus sluit Zich aan bij God en bij ons. Onbegrijpelijk! Christus sluit Zich erbij ín, ONZE. Hij is waarachtig Mens, rechtvaardig Mens. Hij weet ook dat Hij de straf die ons de vrede aanbrengt gaat dragen en wegdragen. En nu kan HIJ zeggen, in dit gebed: Onze Vader. HIJ is erbij. Jezus Christus. Die zegt: Ja, je hoeft het niet alleen te zeggen. Alleen kan je het niet zeggen. Ja, of je moet terug naar de schepping. Maar tegenwoordig lachen de mensen er ook al om: Schepping, onzin. Nee, Christus, naar Christus. Die Christus, die staat daar bij dat hoopje mensen. En iedereen die erbij gestaan heeft, heeft het mogen horen. Want Hij is waarachtig mens geworden. Hij zegt: Als jullie nu bidden, dan moet je zeggen: - Ik zal het vóórzeggen - Onze Vader. Mijn Vader, want Ik ben een gehoorzaam Kind. Ik ben écht een mens, een écht mens ben ik zonder zonde, Ik hou het meest van Mijn Vader, Ik hou ook van jullie. Vader ook, maar dat kan zomaar niet. Daarom ben Ik hier gekomen om dat op Me te nemen, die

CATECHISMUS ZONDAG 46

last, die toorn van God tegen de zonde. Want omdat Vader Vader is, Die kan het toch niet hebben, Die kan toch niet zeggen: Nou, vooruit maar Ik ben toch je Vader en daarom rommel maar aan en doe maar ongehoorzaam en goddeloos en dit en dat. Dat kan toch niet? Dan is er toch iets fundamenteels kapot.

En nu staat daar de Zoon in dienstknechtsgestalte met mijn vlees en bloed, aan mijn kant is Hij gekomen. Let wel, Hij is naast me komen staan, naast Petrus, naast Thomas, naast Jakobus, naast Judas, naast allemaal staat Hij. Onze Vader.

Ja, daarom zou ik zeggen: - het klinkt misschien heel raar - Laten we daarmee beginnen, met Hem. Laat nu mijn vader - het mag wel - eens even op de achtergrond. Laat dat nu eens aan Jezus over. Mijn Vader. Ik en de Vader zijn één. Maar begin nu eens met dit: Dat die lieve Oudste Broeder is bij dat stelletje verloren zonen en dochters gekomen, Die is bij die zondaren gekomen, die discipelen, en anderen. En Die zegt: Je hoeft niet te schrikken, kijk, Ik ben toch jullie, Ik doe wel geen zonden, maar Ik ben echt mens hoor, Ik draag jullie schuld. En kijk eens, Ik zeg: Onze. Want Ik ben Vlees geworden, Ik ben Mens geworden, Onze, en Ik neem jullie daar in mee.

Wat een heerlijkheid. Wat een heiligheid. Die lieve Oudste Broeder, Die het beter weet dan wij. Die altijd maar door gehoorzaam geweest is en God Zijn eer heeft gegeven. Die lieve Oudste Broeder trekt de uiterste consequenties uit dat welbehagen van God de Vader dat Hij een volk wil hebben, kinderen wil hebben. Ja, al kost het Hem Zijn eigen Kind, Zijn eigen Zoon, Die kroon en troon verlaat om Zich zo diep in onze nood te begeven.

En Die komt nu bij ons staan.

Het is geen stukje van mijn bekering!

Het is geen stukje van nu ben ik zo ver op een ladder gekomen!

Nee!

Hij heeft de verantwoordelijkheid op zich genomen.

Hij heeft gezegd: Jullie niet! Hier is Hij! Om nu bij Hem te mogen staan. En nu dat onuitsprekelijke Godswonder, we kunnen het niet bevatten. Maar dat Hij nu zegt: Jan, Kees, Jaap, Ik weet wel, er mankeert heel wat, luister eens: Ik ben gekomen. Ik ben de Zoon van God, maar Ik ben ook de Zoon des Mensen. Nu moet je eens luisteren: Ik wil jou wat leren: Onze Vader. Mijn? Ja, omdat Ik het zeg, zegt Jezus, omdat IK het zeg. Onze. Ik ben in jullie - met eerbied gesproken - schuitje gekomen. Onze Vader.

Nu komt de ruimte.

Nu komt Christus die Zichzelf in het middelpunt zet door zo gemeenzaam op te merken: Onze Vader.

Nu hoef je het ook niet meer te zeggen zonder Hem.

Je hoeft niet op te klimmen naar de hemel.

Je hoeft niet in de afgrond neer te dalen.

ZIE UW OUDSTE BROEDER! HET LAM GODS DAT DE ZONDE DER WERELD WEGDRAAGT!

Hij heeft ze om Hem heen en Hij zegt het: **ONZE VADER.**

Nu, dat is toch groot, hè, om daar bij te mogen horen, kinderen. Met goede en met

CATECHISMUS ZONDAG 46

slechte vaders en moeders. Onze Vader.

Dat heb ik niet gemaakt. Ik heb het niet uitgevonden.

Jezus Christus heeft het gezegd en Hij heeft het mij in mijn oor gefluisterd. Ik vaar op tot MIJN God en UW God, tot MIJN Vader en JOUW Vader.

AMEN